

Een nimmer
verzonden brief

**Rob
Keyzer**

Dit is een preview van het volledige boek.

Een nimmer verzonden brief

door

Rob Keyzer

Omslag detail uit 'Waaierplanten'

© **Heleen van Deenen**

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of vermenigvuldigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver/uitgever.

© **2013 Rob Keyzer**

www.vermistekaters.nl

Lieve Angelique,

Voor de tiende of misschien wel vijftiende keer begin ik aan deze brief, waarvan ik me afvraag of ik deze ooit zal afschrijven en versturen.

Het is midden in de nacht, koud en stil. Ik zit over het toetsenbord heen gebogen en beleef alle emoties opnieuw die ik de afgelopen maanden als een storm door mij heen heb voelen razen. Ik wil je laten weten hoe ik mij voelde vanaf de dag dat ik jou ontmoette.

Iedere keer als ik dit probeer voel ik me net als toen worden opgeslokt door emoties, raak ik de draad kwijt en verlies me in sentimentele prietpraat. Ik voel me weer een idioot en stop ermee. Keer op keer neem ik me voor door te gaan. Let niet op wat je schrijft, denk ik dan, schrijf het en schrijf door. Tot nu toe tevergeefs.

Misschien lukt het dit keer, maar dan is het de vraag of ik de moed heb het je ook te sturen. Je weet misschien niet eens meer wie ik ben en als je dat doet vind je mij wellicht een stalker en schrik je als je deze brief krijgt.

Het kan dat je in de tussentijd een nieuwe vriend hebt. De laatste keer dat ik je belde nam die taxichauffeur de telefoon bij je op en legde ik neer. Alles tussen ons was fout gegaan en ik wilde als je een nieuwe relatie had deze niet voor je verzieken.

Maar het blijft malen in mijn hoofd. Ik heb het gevoel dat ik je deze brief moet schrijven en sturen. Hoe idioot dit ook klinkt. Het is een soort dwang waar ik niets tegen kan doen. Opnieuw kruip ik achter mijn toetsenbord en zit naar het lege scherm te staren. Waar moet ik beginnen? Ik weet het niet. Ik wil je laten weten hoe ik me voel. Probeer dit onder woorden te brengen, maar alles lijkt zo onecht, theatraal en overdreven.

Ik voel me door herinneringen als een tennisbal heen en weer geslagen. Van links naar rechts en terug, hoog in de lucht om met grote vaart naar beneden te suizen. De ene herinnering doet me vollopen van geluk om me met een ander meteen leeg en volledig down en miserabel te voelen. Ik weet dat het melodramatisch klinkt maar zo als ik het beschrijf voel ik me echt.

Een stuurlaars schip dat gedoemd is ten onder te gaan, daar lijkt ik op. Een speelbal op de golven. Het gevecht tegen het water heb ik opgegeven en heb ook geen hoop meer op redding. Het is enkel een kwestie van tijd voor ik in de diepte zal verdwijnen. Tot die tijd dobber ik rond, voel me vertwijfeld, ben in wanhoop, weet niet wat ik nog kan doen om te voorkomen dat de golven me verzwelgen. Zwemmen kan ik niet, het heeft ook geen enkele zin, de kust is veel te ver weg. Vergeefs zocht ik naar een zwemvest dat ik vergeten ben mee te nemen. Op storm was ik niet voorbereid en ik was ook helemaal niet van plan zover uit te varen.

Mijn lichaam voelt koud en stijf aan. Ik voel het bijna niet meer, alsof het niet langer bestaat. Enkel als er op het laatste moment een hand naar mij wordt uitgestoken overleef ik deze tocht. Maar zoiets gebeurt niet in werkelijkheid enkel in goedkope filmproducties. Ik

probeer me te schikken in mijn lot. Het was ook onverantwoord om met een boot die jarenlang ongebruikt afgemeerd had gelegen, zonder deze eerst op zeevaardigheid te controleren zomaar de haven uit te varen. Dat weet ik nu. Maar dat is dus een beetje te laat.

Totaal verloren voel ik me en verzuip bijna letterlijk in emoties die ik jarenlang categorisch in hun bestaan heb ontkend. Emoties die ik netjes opgeborgen dacht te hebben in keurig afgesloten kluisjes, waarvan ik de sleutels in bewaring had gegeven van mijn altijd rationeel denkende geest. Wat moest ik met emoties? Wat had ik daaraan? Voor geen millimeter kon ik voorzien dat ze zouden uitbreken. Ik was me niet eens bewust dat het gebeurde op de dag dat ik jou leerde kennen. Ik wist gewoon niet wat me overkwam, wist niet wat ik moest doen en raakte in paniek. In eerste instantie realiseerde ik me niet verliefd te zijn. Ik probeerde de vloedgolf te stoppen zonder dat ik wist hoe deze had kunnen ontstaan. De dag dat ik begreep verliefd te zijn baalde ik echt vreselijk. Ik wilde helemaal niet verliefd zijn en trachtte het te ontkennen. Stupide genoeg dacht ik, dat als ik het zou negeren het wel zou over gaan en verdwijnen.

De dag dat ik me bewust was verliefd te zijn voelde ik me rusteloos en liep uren op straat rond. Ik deed alles om mezelf te overtuigen zo snel mogelijk benen te maken. Het was niet de eerste keer dat ik verliefd was, ook niet de eerste keer dat het zo onverwacht kwam. Liefde op het eerste gezicht scheen iets te zijn dat bij mij hoorde. Het was ook de reden waarom ik niet veel later altijd met een kater zat. Verliefd zijn besprong me altijd onverwacht. Terwijl de ander hooguit in een stadium van 'aardig vinden' zat liep ik al met vlinders in mijn buik rond, alles was roze en het gras rook zo lekker. En zoals gezegd daarna kwam keer op keer de kater. Alles ging weer verkeerd en ik zat met de brokken.

Dus dat nooit nog een keer, had ik me voorgenomen. Ik was woest op mezelf dat het weer had kunnen gebeuren. Wat ik ook deed en hoeveel argumenten tegen ik in gedachten en soms ook hardop liep op te dreunen, ik kon niets beginnen tegen de zuigkracht die mij keer op keer naar jou deed terugkeren. Daar zat ik weer naar jou te staren terwijl jij je ogenschijnlijk van niets bewust was. Ik voelde me een

onnozele puber, een verliefde schooljongen. Je was zo mooi, zo betoverd, zo majestueus. Jij zag mij niet eens vermoedde ik en vroeg me ook af wat jij in mij zou moeten zien. Lomp, onbeholpen, onhandig, verslonst, een verlopen hippie. Als je in mijn richting keek, zag ik vragen in die mooie bruine ogen die mij dit bevestigden.

'Wat moet die zwerver van me?'

'Wat doet die gast raar.'

'Wat is dat voor een mafketel?'

Als ik aan die eerste dagen terugdenk, raak ik opnieuw de kluts kwijt, vraag me af wat jij ooit in mij had kunnen zien. Niets, luidt het antwoord! Waarom schrijf ik deze brief dan? Ik maak het me moeilijk, maak het jou moeilijk. Weer stop ik en wil alles wat ik heb getypt weggooien.

Met vermoeide ogen staar ik door de kamer. Ik weet dat het niet kan, het is inbeelding, maar toch denk ik jou vlak bij de kamerdeur te zien staan. Het lijkt alsof je vanuit de gang net de kamer bent binnengekomen. Je kijkt naar mij en glimlacht bemoedigend.

Gelaten wacht ik af wat er gaat gebeuren. Ik voel me klein en onbeholpen. Wat zal je over mij denken, als je mij hier ziet zitten. Ik voel me stupide in jouw ogen. Ik durf je niet aan te kijken en staar weg naar de grond. Het lijkt of je mij roept. Ik wend mijn ogen omhoog en kijk je aan. Ik staar in het niets. Je bent er niet. Langzaam sta ik op en loop toch op de plek af waar ik dacht jou te hebben zien staan. Begerig steek ik mijn handen uit en grijp in de blauwgrijze sigarettenrook waar de kamer vol mee staat. Het was een gemene truc van mijn geest. Dat weet ik, maar toch voel ik me klote. Ik was zo graag hier samen met jou geweest.

Waarom was ik ook zo stom?

Waarom werd ik kwaad?

Waarom verbrak ik de betovering?

Waarom moest ik me los maken van jou?

Ik weet het allemaal niet meer. Het gebeurde gewoon. Omdat ik een stomme zak was. Omdat ik bang was te worden gekwetst. Omdat ik

dacht dat jij toch nooit iets in mij kon zien. Omdat ik kwaad werd en mij bedrogen voelde. Of omdat jij het zo wilde.

Ik loop terug en ga weer zitten. Geef mij nog een kans schreeuw ik tegen je op het beeldscherm. Maar zal je het ooit lezen?

Ik zal alles anders doen, zal niet opnieuw zo stom doen, zal niet opnieuw jaloers zijn. Geef me een nieuwe kans. Of is alles gewoon te laat? Wil je dat ik opdonder.

Dat was wat ik dacht dat jij wilde. Het was ook wat je zei. Ik geloofde je, deed geen moeite om je voor mij te winnen, je op andere gedachten te brengen. Liet het erbij, al wist ik dat je kwaad op me was en ook waarom. Ik had gezegd verliefd op je te zijn, voelde me die laatste dag door jou bedrogen, kocht die sjaal niet voor je, liet je min of meer voor aap staan en wist dat jij daar nog boos over was toen ik je de dag daarop belde. Je zei precies wat ik op dat moment dacht dat ik wilde horen. Zo was ik vrij. Ik kon mijn emoties de nek omdraaien zonder me schuldig te voelen. Ik had toch alles gedaan om mijn gevoelens tevreden te stellen. Het was op niets uitgelopen. Mooi, dat kon ik afsluiten en fluitend weglopen. Doei!

Wat was ik een rund! Je had gelijk om kwaad op mij te zijn.

Het enig dat ik als excuus kan aanvoeren, is dat alles ook vreemd was voor mij. Ik was verliefd op jou, wilde bij jou zijn maar wist ook dat je zwanger was en dat alles na een paar maanden zo anders zou zijn. Jij zou dan je kind hebben. Wilde ik ook een kind? Ik wist het niet. Kon ik dat aan? Ook dat wist ik niet.

Waarom was ik zo verliefd op jou, vroeg je mij ooit. Het verbaasde jou. Ik kon er geen antwoord op geven, wist het op dat moment gewoon niet. Je had gelijk, het was vreemd. We kenden elkaar niet eens. Later realiseerde ik mij dat we elkaar eerder hadden ontmoet. Nou nee, ontmoet is een te groot woord. Gezien, dat was het. We hadden elkaar een keer gezien. Toen ik me dit bewust was wilde ik je dit meteen vertellen maar het klonk zo overdreven. Ik was bang dat je het niet zou geloven. Het klonk zo afgezaagd, in de trant van 'heb ik jou niet eerder gezien, help even, was het niet daar of daar'. Bovendien voelde ik me er opgelaten mee. Ik wist niet goed wat ik

er mee moest, het leek een soort teken. Alsof wij elkaar hadden moeten tegenkomen. Maar juist dat vond ik zo overdreven. Maar toch. Ik kon niet helpen het zo te zien.

Ik dacht dat ik verliefd op jou was geworden de dag dat ik je leerde kennen. Maar na een aantal dagen wist ik dat het anders zat. Ik was verliefd op je voor we elkaar bij dat bedrijf tegen kwamen. In het begin besepte ik me dat niet. Ik dacht niet eens aan die eerdere ontmoeting.

Ik wist alleen dat er iets was. Wat precies wist ik niet, begreep het ook niet. Er was iets met jou. Maar wat? Vanaf de eerste dag zat ik naar jou te staren. Ik wist dat ik je ergens van kende maar besepte me dat dit niet zo was. Ik wist zeker dat ik je nog nooit eerder had ontmoet en begreep er niets van. Een aantal dagen later kwam ik er achter dat we elkaar eerder hadden gezien. Het was een heel kort moment geweest, dat ik min of meer was vergeten.

Maanden voor we elkaar bij dat bedrijf leerden kennen kwam ik op een middag uit de bioscoop en liep in de richting van het Leidseplein. Ik moest stoppen voor een auto die voorgesorteerd stond om de Weteringsschans op te draaien. Dat was de keer dat ik jou voor het eerst zag. Jij zat naast de bestuurder en leek zo triest. Dat beeld bleef mij bij. De dag dat wij elkaar bij dat bedrijf leerden kennen dacht ik niet meer aan dat voorval.

Hoe kon ik vermoeden dat die vrouw uit die auto opnieuw in mijn leven zou komen en dat ik verliefd op haar zou worden. Of was ik al verliefd? Was ik dat al vanaf die keer dat ik haar, jou dus in die auto zag? Ik voelde me ook triest en het leek alsof zij en ik bij elkaar hoorden. Voor een kort moment hadden die vrouw en ik elkaar recht in de ogen gekeken. Ik voelde een soort lotsverbondenheid met haar. Ik had de auto nagestaard en geweten haar nooit meer te zullen zien.

Mijn staren naar jou viel snel iedereen op zoals op een ochtend zou blijken.

‘Die gozer is toch niet achterlijk, dat ziet hij toch zeker zelf wel.’

Een jongen die een nogal botte houding had maakte plotseling deze opmerking. Ik weet niet meer in welk verband noch tegen wie. Ik

snapte dat hij mij met ‘die gozer’ bedoelde en dat ‘wat die gozer toch zelf wel moest zien’ met jou te maken had.

Ik weet dat jij niet blij was met zijn woorden. Misschien wel omdat ik meteen heel achterdochtig naar jou keek. Wat bedoelde hij? Wat moest ik zien, dacht ik.

Wat dat was, zag ik op dat moment niet. Achteraf denk ik dat die stupide opmerking het begin van het einde was. Het had argwaan bij mij gebracht.

Het zou nog een aantal dagen duren voor ik zijn woorden begreep. Toen ik wist ‘wat ik toch zeker zelf had moeten zien’ voelde ik me blij en miserabel tegelijkertijd. Blij omdat ik wist dat mijn achterdocht nergens op sloeg. Miserabel omdat ik begreep hoe onmogelijk mijn liefde voor jou was. Je was zwanger. Dat was wat hij had bedoeld.

De eikel had alleen vergeten dat ik wel bij jullie afdeling hoorde maar niet daar werkte en jou enkel een paar momenten op de dag zag. Tot dan toe had ik jou alleen achter je bureau zien zitten, dus had niet kunnen zien wat ik in zijn ogen had moeten zien.

Ik voelde me heen en weer geslingerd. Aan de ene kant was ik opgelucht dat je mij niet voor aap had gezet vanwege mijn staren naar jou, terwijl ik aan de andere kant begreep dat er niets tussen ons kon zijn. Ik voelde me blij en triest en heen en weer gejonast door mijn emoties. Blij dat ik wist ‘wat ik toch zelf wel had moeten zien’ en miserabel dat ik het wist. Als een verliefde puber bleef ik met grote ogen naar jou staren en voelde me hemels en klote op hetzelfde moment. Ik was kwaad op mezelf, kwaad op mijn emoties die mij weer de shit in hadden geholpen. Over enkele weken als jij met zwangerschapverlof zou gaan zou ik met een kater achterblijven.

Amper een dag eerder, voor ik ‘wist wat ik had moeten zien’ was ik nog woest op mezelf geweest toen ik mij realiseerde verliefd te zijn. Ik had allerlei opties lopen bedenken om die verliefdheid van me af te schudden. Nu op het moment dat ik wist dat er tussen jou en mij niets kon zijn voelde ik me compleet ziek. Alles leek een akelige droom. Maar was dat helaas niet. Het was realiteit en die was meedogenloos. Soms haatte ik die gelukkige rotzak van wie jij

zwanger was. Ik wenste dat hij verdween, dat hij niet bestond. Dat hij gewoon nooit had bestaan, maar wist als ik jouw buik zag dat hij er was. Door zijn bestaan moest ik mijn gevoelens een voor een de nek omdraaien. Het zou nooit iets kunnen worden tussen jou en mij.

Achteraf weet ik dat ik had moeten weggaan op het moment dat ik zag dat jij zwanger was. Stom als ik was besloot ik er nog een tijd te blijven werken om zo lang mogelijk te genieten van een schijnwereld waarvan ik even had gedacht dat deze echt kon zijn. 's Nachts droomde ik over jou. Of wat ook vaak gebeurde, lag slapeloos in bed en verlangde dat het snel ochtend zou worden zodat ik naar mijn werk kon om jou weer te zien. Ik lag naar het plafond te staren en te denken hoe alles anders had kunnen zijn. Wat, als wij elkaar eerder hadden leren kennen. Had dit iets uitgemaakt? Had ik een kans gehad? Misschien wel en ik voelde me warm en gelukkig. Dan hoorde ik die jongen zijn woorden weer door mijn geest galmen en besepte me wat ik wist en waarom ik mij miserabel en ziek voelde. Ik was verliefd op jou, wilde mijn leven met jou delen en wist dat dit niet zou gebeuren. Ik moest loslaten en vergeten voor ik de kans kreeg je te leren kennen. Ik moest weggaan dat wist ik. Het had geen zin om te blijven. Ik maakte het moeilijk door het uit te stellen. Het kon niets worden, dat wist ik, dat was duidelijk. Ik stelde enkel iedere dag mijn executie uit. Ik was zo smoorverliefd op jou, wist niet wat ik met mezelf aan moest als ik bij het bedrijf weg was en jou nooit meer zou zien. Ik hoopte op een wonder en bleef wachten in de hoop dat het wonder ook zou komen. Ik wilde jou niet kwijt, had het gevoel of ik jaren naar jou had gezocht. Je was mijn soulmate, mijn geliefde, mijn kameraad, mijn vriendin, mijn tweelingzusje die ik zo graag had gehad, je was alles voor mij.

Ik was soms vol woede, begreep niet waarom dit had moeten gebeuren. Wat een rotstreek van het leven. Jou onverwacht tegen komen, verliefd worden om dan te weten dat er niets tussen ons kon zijn. Als ik die debiel van een paar jaar geleden nog was geweest, die romanticus die naar zijn enige, echte, ware liefde had lopen zoeken dan had ik het begrepen. Het had bij die idioot gepast. Maar

ik was die dwaas niet meer. Niet lang voor ik jou leerde kennen had ik begrepen hoe stupide ik was geweest. Iedere vrouw die ik was tegengekomen had ik op een gouden schaalte gewogen. Iedere vrouw had ik te licht bevonden en niet de moeite waard. Ongeacht hoeveel moeite sommigen ook deden. Sorry, dacht ik, jij bent niet de vrouw die ik zoek. Zonder veel moeite overwon ik de kater die toch volgde en ging verder op mijn heilige zoektocht. Ik was een debiel Angelique, een echte druilloor.

Het lot was vals. Ik zocht niet meer en liep tegen jou aan. Zomaar, totaal onverwacht. Maar het was te laat. Jij had een ander. Ik vond dat vals. Eerst voelde ik me leven, daarna wilde ik dood. Ik wist niet hoe ik de kou moest trotseren die zou volgen. Even had het gras zo lekker geroken. Heel eventjes maar. Ook de zon had zo heerlijk mijn huid verwarmd om hierna, als ik bij dat bedrijf zou weggaan voorgoed achter dikke wolken te verdwijnen. De grote kilte zou volgen, een barre ijtijd. Zou ik overleven? Of zou ik doodvriezen ergens op straat? Of stelde ik me aan? Misschien, ik wist het niet. Ik wist gewoon helemaal niets meer.

Ik bleef mijn vertrek uitstellen, genoot met volle teugen van de warmte die jij uitstraalde. Had het gevoel te leven, wilde dat niet kwijt. Mijn leven was zo leeg en zinloos geweest. Door jou leek ik plotseling een doel te hebben. Alles zag, voelde en rook zo intens als nooit eerder. Voor jouw komst was alles in diverse tinten grijs terwijl ik nu zag dat alles juist in kleur was. Ik zag plots een wereld waarvan ik nooit had geweten dat die zo mooi kon zijn. Jarenlang had ik rondgelopen met oogkleppen op en had duidelijk nooit echt gekeken. Jarenlang had ik mijzelf bezig gehouden met boeken, films, muziek, drank en drugs en begreep te hebben geleefd in een schijnwereld. Een wereld die ik rondom mij had gebouwd om me veilig te voelen tegen de echte. Plotseling bevond ik me in een wereld die ik nooit eerder had gezien, voelde me daar gelukkig en wilde daar blijven. Voor ik ervan kon genieten bleek de wereld toch plat en was er al afgelazerd. Ik voelde me naar beneden tuimelen en wist niet hoe diep ik zou vallen. Zou de val nog door iets worden gebroken? Of zou ik te pletter slaan op de bodem van een put? Was

er wel een bodem? Zou ik eindeloos blijven vallen? Zou ik verdwijnen in een zwart gat in het universum?

Hoe hard ik probeerde mijn oude leven terug te vinden om niet alles kwijt te zijn, het lukte niet. Alles was weg. Verdwenen. Zomaar. Alles wat ik prettig had gevonden. Ook mijn dromen waren stuk, alles lag in puin. Alles waar ik me voordien mee in leven had gehouden was niet meer belangrijk, het kon me niets meer schelen. Ik wist dat ik zonder jou niet kon bestaan maar wist ook dat jij nooit meer dan een illusie voor mij zou zijn. Hoe moest ik verder? Was ik in staat om verder te gaan? Mijn veilige wereldje was weg. De dag dat ik zag dat jij zwanger was voelde ik me slachtoffer van een gemeen complot. Ik voelde me door god en de duivel verraden. Kon niet bevatten waarom ik jou had moeten leren kennen om je meteen weer kwijt te zijn. Voor het eerst in mijn leven had ik het gevoel te leven, leek alles zijn plek te hebben. Leek alles ergens voor te dienen, om binnen enkele weken plaats te maken voor een desolaat gebied waar een oorlog was uitgevochten. Een paar weken leefde ik, een paar weken die te weinig waren om daar de rest van mijn leven op te teren. Ik wilde meer, ik wilde jou. Jij was mijn redding en was net op tijd gekomen. Niet langer liep ik zinloos mijn leven weg te dromen. Waarom had ik moeten weten dat jij bestond als je onbereikbaar zou zijn. Ik voelde me ontredderd, was kwaad op het leven, kwaad op alles, kwaad op iedereen.

Het is vier uur in de ochtend en ik begin me in sentimenteel gezwijmel te verliezen. Ik stop er dus voor dit moment maar mee voor ik mezelf kwijt raak in wanstaltige zinnen vol beeldspraak en romantiek die niet bij deze tijd horen. Misschien had jij dit juist wel gewild. Ik ken je eigenlijk helemaal niet. Dat had jij gezegd en je had gelijk.

Misschien ben jij heel romantisch en droom je ervan dat ik op Valentijnsdag een kaart stuur. Dat ik met bloemen aan je deur sta. Of chocola in luxe verpakking. Misschien had ik dat ook moeten doen, zou ik het alsnog moeten doen. Ik had gewoon die sjaal voor je moeten kopen. Was ik toen maar niet zo stom geweest. Maar ik was

kwaad, ik voelde me belazerd en verraden door jou. Ik voelde me door jou belachelijk gemaakt en vond dat gemeen.

Als ik hier aan denk komen allerlei beelden uit de afgelopen weken terug en voel me overspoeld. Voel me soms gelukkig maar meer een druifloor en idioot, weet ook dat ik dat ben. Rusteloos spring ik op en stap met grote passen de kamer op en neer. Eigenlijk wil ik het liefst de vellen die ik net heb geprint verscheuren. In tweestrijd blijf ik bij de computer staan en pak ze op. Ik wil ze weggooien, meteen. Maar wil dit keer ook doorzetten. Ik leg ze terug voor ik ze toch door midden scheur en zet de computer uit.

Ik weet dat ik beter kan proberen wat te slapen ook al vermoed ik dat dit niet zal lukken. In plaats dat ik op de bank ga liggen en het probeer, pak ik de vellen weer op en begin ze te lezen. Het idee besluipt me dat jij over mijn schouder meeleeft. Als ik kijk, denk ik jou ook te zien staan en je glimlacht mysterieus. Nooit heb ik die lach kunnen doorgronden. Die lach die mij betoverde en willoos maakte. Je kon met mij doen wat je wilde. Ik wilde ook dat je dit deed en wist dat jij het wist. Ik voelde me onnozel. Onzeker begon ik dan als een kip zonder kop een wauwilverhaal af te steken waarmee ik wist een idioot in jouw ogen te zijn. Ik wilde je alles vertellen, alles wat ik nooit tegen wie ook had gedaan, alles ook uitleggen en las dan verwondering in je ogen.

'Wat wil die jongen toch.'

'Wat zit hij toch onzin uit te kramen.'

'Wat moet hij van me.'

'Ziet hij niet dat ik zwanger ben?'

Het liefst wilde ik al die vragen meteen beantwoorden, al had je ze helemaal niet gesteld. Ik stamelde weer wat. Er kwam geen zinnig woord uit mijn mond. Ik voelde me klote en wilde wegreppen, me voor jou verstoppert. Zo stom voelde ik me. Wat moest ik raar zijn in jouw ogen. Dat idee bracht me in paniek en ik voelde me vreemder en vreemder. Weer raaskalde ik wat om halverwege een zin te zwijgen om niet te weten hoe ik de stilte die viel moest doorbreken. Het idee dat jij mij als dwaas zag liet me weer in een waterval van

onnozelheden uitbarsten, om opnieuw plots te stoppen als ik hoorde wat voor larie ik allemaal zei.

Ik zweeg, keek wanhopig, hoopte hulp te krijgen, hoopte op begrip, hoopte dat je mijn stomme gedrag zou begrijpen, het me niet zou aanrekenen of dat het je niet eens was opgevallen.

Rusteloos spring ik op en been de kamer op en neer. Wat kan ik er nog aan veranderen? Hoe kan ik je laten weten dat ik niet de idioot ben die ik in jouw ogen moet zijn geweest. Geen nar, geen dwaas, geen gestoord geval. Ik was verliefd, wist niet wat ik moest zeggen, zei wat en dacht daar niet goed over na. Verdomme Angelique, hoe kan ik je dit uitleggen.

Ik sluit mijn ogen en hoop de juiste woorden voor me te zien. Ik voel me draaierig en duizelig van vermoeidheid. Ik ga zitten en probeer in gedachten jou te zien. Het lukt niet, er zijn teveel beelden die door elkaar heen lopen.

Net als eerder heb ik het gevoel dat je hier bij mij bent. Dat je mij stiekem bespiedt. Ik doe mijn ogen open en kijk in het rond. Het is al licht buiten, ik schijn in slaap gevallen te zijn. De vellen liggen naast de bank op de grond. Die brief waarvan ik maar niet weet hoe ik die moet schrijven. Een brief die ik nooit had willen schrijven. Waarom kan ik het je niet op een andere manier uitleggen. Waarom durf ik de telefoon niet meer op te pakken om je te bellen. Maar ik weet dat dit niet kan. Het gesprek zou dagenlang duren en jij zou daar de tijd niet voor hebben. Zou je willen luisteren? Jij zou vast wat anders te doen hebben dan een eindeloos gesprek voeren met mij. Mij maakt het niet uit, het idee om dagenlang jouw stem te horen maakt mij gelukkig en ik wou dat het waar kon zijn. Ik heb je stem al zolang niet meer gehoord en zou blij zijn met ieder woord dat je tegen me uitspreekt. Maar wat voor zin zou het hebben? We hebben elkaar zo vaak gebeld, of liever gezegd ik jou. Wat hebben die gesprekken verduidelijkt. Ze hebben enkel meer verwarring gebracht. Ik voel me verslagen als ik daar aan denk en kijk de kamer weer in het rond alsof ik hoop ergens iets te zien dat de oplossing brengt. Ik wou dat jij hier was, dat ik je alles kon uitleggen. Je zult wel denken dat ik getikt ben, ik voel me dat soms ook. Wat verwacht ik, dat er ergens

in deze kamer een deur is waardoor jij plotseling vanuit mijn droom de kamer kan binnen stappen? Ik voel me gewoon zo miserabel Angelique, ik mis jou zoals ik nog nooit iemand heb gemist. Voel me eenzaam en verloren.

Opnieuw voel ik allerlei emoties door me heen gaan. Emoties waarvan ik niet weet wat ik er mee moet. Weer loopt alles dwars door elkaar en weer ben ik niet in staat verder te gaan met mijn brief. Ik kan gewoon niet meer rationeel denken. Alles wat ik zou schrijven zou een grote warboel worden waar niemand nog iets van begrijpen kan.

Terwijl ik weet dat ik je niet zal bellen loop ik naar de telefoon, pak de hoorn op en draai jouw nummer. Alsof jij op die manier even dicht bij mij bent. Larie, ik weet het, maar toch. Net voor het laatste cijfer breek ik af. In de afgelopen weken heb ik dit al tientallen keren gedaan. Waar ben ik bang voor? Wat weerhoudt mij om je te bellen? Ik ken het antwoord. Wat denk ik ermee op te lossen. Ik maak alles moeilijk door vast te houden aan een droom die niets anders dan een droom kon zijn. Na het verliezen van direct contact was de communicatie verdwenen. Vanaf die zaterdag bleven we elkaar verkeerd begrijpen. Ik ben bang dat dit niet zal veranderen als ik nu opnieuw zou bellen. Weer zou alles verkeerd gaan. Weer zou het gesprek niet lopen zoals ik dat tientallen keren heb gerepeteerd. Opnieuw zou ik hierna weten niet dat te hebben gezegd wat echt belangrijk was. Maar wat is dat? Dat weet ik niet. Waarom belde ik dan? Ook dat weet ik niet. Ik zou me weer een zeur voelen. Een neuroot die onduidelijkheid brengt. Dus bel ik niet.

Door alle misverstanden ben ik fatalistisch geworden, ik kan niet geloven dat een nieuw gesprek eindelijk een oplossing brengt. Waarom laat ik het niet met rust, denk ik opnieuw. Vergeet het toch, probeer het te verwerken. Waarom laat ik het niet los. Waarom kan ik het niet. Waarom hoop ik dat deze brief de oplossing zal brengen. Alles was gewoon verkeerd begonnen waar de rest van de ellende uit voortgekomen is, wat valt daar nog aan te veranderen? Ik ken het antwoord: niets. Dus weet ook wat hier uit volgt: laat het, vergeet haar en ga door met je leven. Ik weet het, maar kan het niet. Ik blijf

het gevoel hebben dat we geen van beiden deze puinhoop hebben gewild. Dat er ergens iets is misgegaan. Dat we de weg naar elkaar terug kunnen vinden als we bereid zijn de obstakels op te ruimen. Of is dit enkel mijn wens?

Nog steeds sta ik naast de telefoon met de hoorn in mijn hand en luister naar de zoemtoon. In gedachten hoor ik je stem als ik had gebeld en jij had opgenomen. Ik sluit mijn ogen en zie jou ook. Je glimlacht. Het lijkt of je blij bent dat ik heb gebeld. Je bent naakt, je komt zo onder de douche vandaan. Bijna uitdagend wijzen je borsten in mijn richting. Begerig steek ik mijn handen uit. Mijn hart bonst in mijn borst als een totaal op hol geslagen machine. Ik doe een stap in je richting maar blijf in werkelijkheid bevroren staan, kijk naar je en zie hoe mooi je bent. Ik wil je strelen, je voelen, me warm en geborgen in jouw armen weten, je ruiken, dronken worden van geluk. Je beeltenis vervaagt langzaam om helemaal te verdwijnen. Ik doe mijn ogen weer open en baal, voel me miserabel, ga op de grond zitten en staar weg in het niets. Waarom ben jij niet hier, waarom ben ik niet bij jou. Waarom ging alles mis?

Ik zit nog steeds op de grond en luister naar de geluiden om me heen. Ze brengen me terug in de realiteit en ik voel hoe koud ik het heb. De kachel staat te laag. Ik ril en sta langzaam op. Ik heb kramp in mijn hele lijf van het te lang in een ongemakkelijke houding zitten en strompel bijna naar de kachel om die hoger te zetten. Snel grijp ik de deken die op de bank ligt en sla die om me heen, om in afwachting tot de kachel de kamer verwarmd het wat warmer te hebben. Ik voel me een mislukkeling, een drol, ik durf niet eens te denken hoe jij mij zal hebben gezien. Als ik dat doe voel ik het laatste restje zelfvertrouwen tussen de spleten van de houten vloer verdwijnen.

Jij bent totaal anders dan ik, al dacht ik in het begin dat jij en ik niet veel van elkaar verschilden. Al snel merkte ik dat dit niet zo was en begreep dat eerst niet. Jij leek zo materialistisch en je interesses lagen op heel andere terreinen dan bij mij. Alles leek in contradictie. Pas na een tijd snapte ik dat jij niet de persoon was die ik dacht dat

jij was toen ik je leerde kennen. Het was door je zwangerschap dat ik een vrouw zag die eigenlijk niet bestond. Je maakte je niet op, besteedde minder aandacht aan je uiterlijk en droeg jurken die jij waarschijnlijk vreselijk vond. Je leek een oude hippie net als ik, maar was dat niet. Jij wist hoe jij werkelijk was, jij kende het verschil, ik niet.

‘Het kan niets worden jongen’, zei jij vanaf het begin. Ik snapte op dat moment niet waarom jij het niet eens een kans wilde geven. Pas later begreep ik dat. Je had gelijk, er kon niets tussen ons zijn en dat lag aan mij. Wat was ik een egoïst. Ik hield van je zei ik, maar blijkbaar niet zoveel dat ik bereid was me te veranderen. Dat deed ik niet. Ik was ook te druk met mezelf bezig. Had jaren gezocht naar de plek waar ik mezelf ooit had verloren. Ik dacht mezelf en mijn pad te hebben teruggevonden en wenste daar niet van af te wijken. Wist ik wel wat liefde was? Was het niet enkel een groot woord dat ik gebruikte. Een woord waarvan ik de betekenis niet kende.

Het is te abstract en te vaag voor mij. Het enige dat ik weet, is dat ik jou wil blijven zien, je stem blijven horen, jou in je ogen blijven kijken en me voelen zoals ik me die eerste dagen voelde. Ik wil je niet kwijt, wil niet vegeteren in de souterrainwoning die ik momenteel tijdelijk bewoon. Te laat wellicht besef ik me ben ik wel bereid tot veranderen.

Na zeven jaar en heel wat zenuweninstortingen wist ik eindelijk wat ik met mijn leven wilde. Jarenlang was ik van baan tot baan gegaan en leefde van de hand in de tand. Ik was een paar jaar geleden voor de eerste keer ingestort, leed aan pleinvrees en was mensenschuw. Er bestond geen groter stuk onbenul op deze wereld dan ik. Mijn leven had ik volledig de soep in laten lopen. Iedere keer als ik een nieuwe baan nodig had stelde ik dit zo lang mogelijk uit. Ik was als de doods voor de mensen die ik bij het bedrijf waar ik zou gaan werken ging tegenkomen. Ook al kon ik dit goed camoufleren. Zelden had iemand in de gaten dat ik inwendig zat te rillen van angst. Ik had een bepaald soort arrogantie waar niemand doorheen prikken kon. Maar zelf wist ik dat dit enkel schijn was. Weken of

soms maanden stelde ik een nieuwe baan uit, tot ik zoveel schulden had dat mensen aan mijn kop begonnen te zeuren. Als ik mijn schulden niet snel ging aflossen zou ik in de toekomst niemand meer hebben om van te kunnen lenen en wat dan.

Via zelfonderzoek trachtte ik grip te krijgen op wat er loos was. Tot mijn verbazing bemerkte ik dat ik niet de enige was die zich goed schuil wist te houden achter een masker. Zelfs mensen waar ik gigantisch tegen had opgekeken bleken lang niet zo zeker van zichzelf als ze anderen wilden laten geloven. Dat was een eye-opener voor me. Stupide nietwaar, waarschijnlijk wist een kleuter van vijf zoiets al.

Iedereen zo begon ik door te krijgen, had wel de een of andere fobie. Iedereen was wel ergens bang voor en iedereen maakte fouten. Fouten die ik bij bosjes had gemaakt en een schuldgevoel aan had overgehouden. De kentering kwam ongeveer een jaar voor ik jou leerde kennen. Ik was totaal op en zelfmoord was de enige optie die ik nog over had. Ik werkte in die tijd ergens op de tiende verdieping en merkte dat de drang om met volle vaart op het raam af te stormen en daar dwars doorheen naar beneden te springen bijna onbedwingbaar werd. Aan het eind van de dag voelde ik me een mislukkeling omdat ik het weer niet had gedaan. Kon ik zelfs dat niet, gewoon springen en daarmee basta! Durfde ik niet. Was ik ook nog een lafbek. Harder en harder begon ik een stem in mijn geest te horen die mij vertelde hoeveel die van mij walgde. Ik was een drol, een minkukel, een mislukkeling, een loser.

Ik was het met die stem eens. Hij had gelijk. Ik koos weer een makkelijke uitweg, sloeg op de vlucht en ging bij dat werk weg. Voor een tijd dook ik in de ziekte wet nadat ik me door mijn huisarts had laten wijsmaken dat ik overspannen was. Ik liet het daarbij ook al wist ik dat het wel iets meer was dan dat. Ik was bang dat als ik hem de waarheid vertelde, hij mij zou doorverwijzen en had de moed niet om in therapie te gaan. Ik was doodsbenuwd voor wat er allemaal boven zou komen drijven. Ik bedroog mezelf en ging een tijd de stad uit. Voor een maand of zo trok ik me terug in het zomerhuisje van mijn ouders in de bossen vlakbij Harderwijk en

bemoeide me daar met niemand. Ik leefde daar als wereldvreemde kluizenaar en voelde me prima. Ik las veel boeken, keek oude films en trok me terug in mijn veilige met een hoge muur omringde wereld waarin ik niemand binnen liet. Ik liep veel te dwalen door de bossen en maakte foto's van zand, gras of bladeren. Ik begon me te realiseren dat ik soms dingen op een andere manier zag. Fotograferen gaf me voldoening en ik dacht hiermee iets te hebben gevonden waarmee ik mijn leven kon vullen. Zo kon ik buitenstaander zijn en blijven maar toch door anderen worden geaccepteerd. Ik wilde niet langer als vreemd worden gezien. Niet omdat ik daar een probleem mee had maar ik begreep dat dit wel op termijn zou kunnen ontstaan. Mensen gedragen zich soms vijandig tegenover iemand die er niet bij hoort, iemand die afwijkt. Soms uit angst maar soms ook omdat die vreemde zich met zijn gedrag boven die anderen lijkt te plaatsen. Als fotograaf zou iedereen begrijpen dat ik anders was en me met rust laten. Als kunstenaar ben je niet vreemd maar anders. Dat begrijpt iedereen. Dat hoort nu eenmaal bij kunstenaar zijn. Dat was mijn uitweg. Kunstenaar worden en met rust worden gelaten.

Ik zou geen gezeik meer aan mijn kop hebben, zou als excentriekeling worden geaccepteerd en me voor iedereen verborgen kunnen blijven houden. Zou niet meer raar worden bekeken omdat ik me in mijn huis terugtrok en het liefst niets of zo weinig mogelijk met de wereld te maken had. Wellicht zou ik er ook nog mijn geld mee kunnen verdienen.

Ook de noodzaak om iemand in mijn leven te hebben zou ik naar de achtergrond kunnen laten verdwijnen. Het hebben van iemand was iets dat meer door mijn omgeving dan door mij als belangrijk werd gezien. Je moest trouwen, dat was je bestemming! Die onzin had ik van kinds af aan moeten aanhoren. Iets waar ik het totaal niet mee eens was. Voor veel mensen zal het opgaan maar niet voor iedereen. Ik wilde niet eenzelfde leven als mijn ouders. Ik wilde niet 'huisje tuintje boompje beestje'. Ik wilde geen gezin, wilde geen baan, wilde me niet geleefd voelen door mijn omgeving. Ik wilde me niet op mijn sterfbed afvragen waarom ik niet dat met mijn leven had

gedaan wat ik wilde toen ik jong was. Ik wilde een eigen leven, wat dat ook zou zijn. Waar dat mij ook mocht brengen. Ook al eindigde ik in de goot. Alles was tijdelijk, niets was belangrijk. Voor mij was een zwerver die zwerver had willen zijn een succesvol mens en niet de bankier die zwerver had willen worden. Materialisme liet mij koud. Geld was iets dat iedereen nodig heeft om te kunnen leven, niet meer dan dat. Werken om voldoende geld te hebben om te leven was al erg genoeg, werken om geld te verzamelen was in mijn ogen totaal absurd. Daar wilde ik niet mijn tijd aan verspillen. Ik wilde uitzoeken wie ik was, waarom ik hier was, wat ik met mijn leven wilde en dat ook proberen te bereiken. Ik wilde niet op mijn tachtigste sterven met het idee dat ik mijn leven tussen mijn vingers had laten wegglijpen als waterdruppels uit een lekkende kraan. Ik wilde meer. Misschien wel teveel.

Liefde hoefde voor mij niet ten koste van alles. Het had me te veel shit gebracht. Verliefd zijn was voor een deel de oorzaak dat ik in elkaar was gedonderd. En mede de reden waarom ik lange tijd in rondjes had rondgedoold en mezelf was kwijtgeraakt. Zonder het te willen was ik geïnfecteerd geraakt met die ideeën van mij ouders dat je enkel gelukkig kon zijn als je 'je doel had bereikt' en getrouwd was. Hoe fijn ik het in principe ook vond om iemand te hebben, om samen met iemand te zijn, iemand die mij begreep en net was als ik, ik wist ook dat ik daar niet alles voor over had.

Rond mijn achttiende klapte ik voor de eerste keer in elkaar. Ik werkte 's avonds bij de post, sorteerde daar pakjes voor de bezorging de volgende dag. Als het een moment rustig was lag ik languit in een auto te roken en na te denken. Ik wist dat ik verliefd was op Tineke die tegenover mij woonde. Ik wist ook dat ik afstand hield en waarom. Haar ouders waren eenzelfde soort mensen als die van mij. Als Tineke en ik iets met elkaar zouden krijgen, zouden wij ongetwijfeld onder druk van onze ouders binnen korte tijd getrouwd zijn. Dat leek me geweldig maar ook angstaanjagend. Wilde ik dit? Ik wist het niet. Het leek spannend. Maar kon ik het ook aan? Ik was dan mijn vrijheid kwijt. Daar voelde ik me onbehagelijk mee. Wat was ik aan het doen? Ik was nog maar een puber ook al voelde ik me

volwassen. Wilde ik me echt zo jong al ergens in een buitenwijk laten begraven? Jong getrouwd met na waarschijnlijk langdurig en aanhoudend gejammer van wederzijdse ouders snel een kindje erbij. Wilde ik dit? Als ik Tineke zag dacht ik van wel, maar wist ook dat dit niet zo was. Ik wilde meer. Ik wilde niet gaan werken in de winkel van haar ouders zoals het hele gezin deed. Ik wilde me niet zo jong voor de rest van mijn leven vastleggen. Ik wilde iets anders. Maar wat wilde ik? Geen idee. Iets anders! Na jaren dacht ik dit te hebben gevonden.

Vol plannen keerde ik naar Amsterdam terug. Ik wist wat ik wilde, wist dus waarvoor ik een baan nodig had. Voor de eerste keer zorgde ik dat ik die de volgende dag ook had. Ik wilde zo snel mogelijk genoeg geld sparen om de apparatuur te kopen die ik wilde hebben. Ik had enkel een instant camera en had een hele lijst gemaakt van alles wat ik dacht nodig te hebben. Eindelijk kon ik met mijn leven beginnen. Niet langer zou ik doelloos jaren voorbij laten gaan. Ik was al halverwege de twintig, voelde mij best al oud. De dertig dreigde vanuit de toekomst.

Alles zou anders gaan zoals je weet Angelique, ik kwam jou tegen en werd hopeloos verliefd. Plotseling wilde ik dat gezin, wilde ik dat 'huisje tuintje boompje beestje' en wilde mijn weg, die ik net had gevonden voor jou verlaten. Niet meteen, niet in het begin, eerst was ik woedend. Ik wilde niet verliefd zijn. Niet op het moment dat ik eindelijk wist wat ik met mijn leven wilde. De ironie was dat ik in eerste instantie niet eens doorhad dat ik verliefd was. Er was enkel iets vreemds en dat intrigeerde mij. Zoals ik al schreef, ik kon gewoon mijn ogen niet geloven toen ik jou zag. Ik wist dat ik je kende maar wist ook dat dit niet zo was. Als een satelliet draaide ik om je heen. Ik voelde me aangetrokken tot jou maar wist niet waarom. Je leek een godin. Voor het eerst sinds lange tijd voelde ik mijn huid weer tintelen en bloed door mijn aderen stromen. Ik voelde de warmte die jij uitstraalde en ontdooide zonder dat ik wist dat dit gebeurde. Bestond jij echt? Ik was bang dat je enkel een illusie zou zijn. Iedere dag als ik je zag, bleef het idee jou eerder te hebben gezien door mijn hoofd spoken. Maar hoe ik ook piekerde ik

kwam er niet uit. Zoals ik al schreef kwam ik er na enkele dagen achter. Jij was die vrouw uit die Rolls Royce. Ik hoorde dit van de jongen die beneden als portier werkte. Hij was gek op oude auto's en had vaak met jouw vriend staan praten, als die jou was komen ophalen met die Silver Shadow waarin hij als chauffeur reed. Toen hij mij dit vertelde brak de zon plotseling door en verdween de mist die al lange tijd in mijn hoofd hing. Nu wist ik waar ik jou van kende. Ik geloofde het eerst niet. Dit kon niet waar zijn. Ik wist nog wat ik op die dag had gedacht. Hoe ik zeker had geweten die vrouw nooit opnieuw tegen te komen. Nu zat zij iedere ochtend tegenover mij. Het was gewoon bizar.

Het is laat in de middag en ik moet stoppen met mijn brief. De letters lijken een soort modern ballet uit te voeren op het scherm, zo vermoeid ben ik. Ze springen en dansen heen en weer. Ik moet proberen iets meer te slapen. Ik besef me ook dat ik bijna niets te eten in huis heb. Om naar de markt te gaan is het te laat. Bovendien voel ik er geen barst voor om de deur uit te gaan om boodschappen te doen. Het zal vanavond net als bijna alle dagen daarvoor zijn. Even snel naar de avondzaak op de hoek van de gracht om mijn broodjes kroket te halen. Het duurde niet lang voor de eigenaar van de zaak al uit zijn hoofd wist waarvoor ik iedere avond kom. Ik hoef niets meer te zeggen. Hij ziet me binnen komen, kijkt me soms meewarig aan en zegt meer bevestigend dan vragend 'broodjes kroket'. Voor ik 'ja' zeg stopt hij de kroketten al in het frituur. Soms zie ik hem hoofdschuddend denken 'jongen, eet toch een keer gezond' en ik kan jou dit bijna horen zeggen. Ik liet me graag door jou vertellen dat ik beter voor mezelf moest zorgen. Het voelde zo zalig om onderwerp van jouw bezorgdheid te zijn. Ja, je hebt gelijk, ik zorg niet goed voor mezelf. Het klinkt misschien gek, maar nooit had iemand tegen mij gezegd dat ik er slecht uitzag en dat ik beter voor mezelf moest zorgen.

'Waarom zorg jij niet voor me', dacht ik toen jij dit de eerste keer zei.

Wat een oetlul was ik. Ik had dat ook moeten zeggen. Had dat uitgemaakt? Door met name dat ene zinnetje brak binnen in mij totale chaos uit. Ik leek een vulkaan die jaren in rust was geweest en nu onverwacht uitbarstte. Mijn emoties vochten met elkaar om als eerst tegen jou te worden geuit.

Maar waarom, dacht ik tegelijkertijd. Ik wist dat je zwanger was en voelde me een idioot. Jij had vast thuis een man of vriend. Ik zat opgezadeld met gevoelens die ik niet had willen hebben. Gevoelens waar ik niets mee aankon. Ik wist over die vriend met zijn luxe auto die jou altijd was komen ophalen. Maar wist ook dat hij dit de laatste tijd niet meer deed. Was er iets mis tussen jullie? Waarom haalde hij jou niet meer op? Kon het zijn dat hij er niet meer was? Of was dat enkel wat ik wenste. Was hij soms niet de vriend van wie je zwanger was. Was dat de reden dat hij niet meer kwam. Hoe moest ik het weten. Het ging mij ook niets aan.

Hoewel? Het ging me eigenlijk heel veel aan. Nadat ik me die eerste dagen niet bewust was verliefd te zijn en genoot van een zalig gevoel dat ik had als ik naar jou keek, werd de roze wolk waarop ik leefde onverwacht onder me uitgetrokken toen ik wist verliefd te zijn en de dag daarna zag dat jij zwanger was. Met een harde klap viel ik op het beton. Ik was in verwarring. Natuurlijk hoopte ik dat jouw vriend er niet meer was. Zo was jij bereikbaar voor mij. Als ik daarover dacht kwam meteen die stomme grijns weer op mijn gezicht. Ik kreeg weer hoop, voelde me weer leven. Het duurde nooit lang. Mijn verstand zat keer op keer in de weg.

Wellicht, zo liet die spelbreker weten, had jouw vriend gewoon een andere baan. Werkte hij een eind uit de buurt en kon hij je niet meer komen ophalen. Of reed hij niet meer in die auto. Dat klonk akelig logisch en ik zag mijn warme wolk weer aan stukken geschoten. Ik was kwaad, gewoon echt woedend. Op het lot. Op het leven.

Waarom was ik jou tegengekomen. Waarom was ik verliefd geworden. Dat had ik helemaal niet gewild, maar het was gebeurd. Wat nu? Direct weggaan en proberen je te vergeten leek het meest voor de hand liggend. Op de een of andere manier kon ik dat niet, wilde het ook niet. Ik wilde je blijven zien zolang het kon, tot je

zwangerschapverlof. Daarna zou ik weggaan nam ik me voor. Als een hondje liep ik om jou heen te draaien. Ik keek zo graag naar je, hoorde zo graag jouw stem. Vond jouw zwarte haar zo prachtig en wilde me in je ogen verdrinken. Die mooie bruine ogen die altijd onpeilbaar voor mij bleven. Ik had geen idee of jij in de gaten had hoe ik naar je keek. Of jij doorhad dat ik verliefd op je was. Ik hoopte eigenlijk dat je dat niet had. Je zou je er enkel ongemakkelijk mee voelen. Dat was wat ik soms dacht als ik naar je keek.

Meteen toen ik wist verliefd te zijn, wist ik ook weer waarom ik me had voorgenomen nooit meer verliefd te willen worden. Wat een ellende, wat een akelige ziekte. Wat voelde ik me beroerd. Ik voelde me misselijk als ik een boterham probeerde te eten. Ik kreeg niets door mijn strot. Wat zat het leven toch akelig in elkaar. Ik was verliefd op jou, jij op je man of vriend en die misschien weer op een ander zonder dat jij het wist. Wist je het maar, dacht ik, dan zou het misschien toch kunnen, jij en ik.

Ik schreef het al, het was stom, ik had moeten weggaan maar ik vreesde de kou waarin ik terecht zou komen op het moment dat het sprookje voorbij was. Ik wilde zolang mogelijk in een roes blijven. Vaak ontvluchtte ik het werk en zat met mijn benen bengelend boven het water van de Singelgracht dromerig voor me uit te staren. Zonder dat ik nog langer wie of wat om me heen opmerkte, zat ik daar en staarde met een stomme grijns op mijn snoet naar alles en iedereen die op de brug voorbijging. Niets was belangrijk. Enkel jij. Het leek een film, een drama waarin ik was terechtgekomen. Een productie waarin ik de voornaamste bijrol speelde. Zonder ervaring was ik jouw tegenspeler. Jij schitterde in de hoofdrol en voor jou zou er zeker een happy end aan vast zitten. Ik keek naar de film, zag mezelf spelen, zag die grijns die onmiddellijk door iedereen wordt herkend. Mensen kijken je vol medeleven aan, al kennen ze je niet. Ze weten wat er is. Je bent een verliefde sukkel.

Ik voelde me high zonder iets te hebben gebruikt om me het volgend moment down en miserabel te voelen, alsof ik een pot valium als snoepjes achter elkaar had zitten leegeten. Mijn verstand en gevoel waren van elkaar losgeraakt en vochten met elkaar. Mijn gevoel

bleef me vertellen dat ‘het niet was wat ik dacht’ en ‘dat ik het niet zomaar moest opgeven’. Terwijl mijn verstand mij niets anders dan met kille logica liet weten waarom ik dit laatste juist wel moest doen.

Langs het water zitten staren loste nooit iets op en met tegenzin stond ik op en ging weer terug. Meestal zocht ik jou eerst op alsof ik bang was dat je niet bestond, dat je nooit had bestaan. Dat je enkel een idee-fixe was. Dat niemand had geweten wie ik bedoelde als ik had gevraagd waar jij was. Gerustgesteld dat je bestond ging ik daarna terug naar mijn plek om me als een workaholic op mijn werk te storten. Dat laatste was denk ik de reden waarom niemand iets over mijn gedrag zei. Ze wisten dat ik wat ik moest doen in sneltreinvaart deed, maar wisten ook dat ik vaak voor lange tijd foetsie was.

Aan het eind van de middag, nadat ik jou nog even had gezien liep ik lange tijd op straat rond te darren voor ik naar huis ging. Op die manier maakte ik de avond zo kort mogelijk. Het kostte me moeite om te eten. Ik deed verder bijna niets, zat wat voor me uit te staren. Ik voelde me zalig en voelde me depressief. Zat met een dwaze grijns op mijn smoel bijna te janken om me even later op een vreemde manier gewoon geweldig te voelen. De avonden waren te lang, hoe laat ik ook thuis kwam. De nachten nog langer en kil en koud. Het lukte me bijna niet om te slapen. Ik lag naar het plafond te staren en dacht aan jou. Verlangde dat het ochtend was zodat ik jou weer zou zien. Nog nooit van mijn leven was ik zo graag naar mijn werk gegaan. Ik was blij als ik er weer was, zat moe en slaperig koffie te drinken en keek naar jou. Hoelang zou dit nog zo zijn? Hoe lang zou het duren tot die akelige dag kwam. De dag dat jij niet meer zou komen. Ik wilde het je niet vragen, wilde het niet weten, maar wist dat ik dit beter wel kon doen. Gestrest zou ik op een ochtend op je zitten wachten om uiteindelijk de anderen te vragen waar jij bleef. ‘Angelique?’

Oh, die is met zwangerschapverlof, wist je dat niet...’

Mijn wereld zou instorten na dat lullige zinnetje. Toch kon ik het je niet vragen, ik zou de dagen gaan aftellen om me met het dichterbij

komen van die datum steeds beroerder te voelen. Ik had al een keer een voorproefje gehad hoe ik me zou voelen. Je was er om half tien nog altijd niet en ik was diverse keren gaan kijken of je er was. Ik voelde me klote en nam aan dat het die akelige dag was. Zo plotseling had ik deze niet verwacht. Ik ging ervan uit je nooit meer te zien toen ik je hoorde binnenkomen. Je had je verslapen. Ik was opgelucht. Het leek of ik eindelijk weer kon ademen. Ik zag je glimlachen naar me. Mijn strot zat gewoon helemaal dicht, ik kon niet eens hallo tegen je zeggen. Er kwam geen woord voorbij de prop die in mijn keel zat. Ik had me zo beroerd gevoeld, gewoon half misselijk, echt zwaar ziek. Het idee je nooit meer te zien Angelique kon ik niet aan. Ik wilde dat tegen je uitschreeuwen, ik wilde dat jij wist hoe ellendig ik me had gevoeld. Wat zou ik jou missen. Hoe moest ik verder. Maar wat hadden we met elkaar? Niets, dat wist ik. Op dat moment haatte ik gewoon die vriend van jou.

Iedere ochtend bleef ik met koffiedrinken treuzelen om jou zolang mogelijk te zien, voor ik naar mijn werkplek ging. Ik kan me niet herinneren waarover we het met elkaar hadden. Was vaak zelf stil, hoorde liever jouw stem dan die van mij. Ik zal wel verlegen in jouw ogen zijn geweest. Ik draaide maar om je heen, zat maar naar je te kijken, hing aan je lippen maar deed niet echt een poging om je te benaderen. Ik vroeg me af of je wist dat ik verliefd op je was. Soms keek je heel eigenaardig naar me. Alsof je mij in gedachten zat te wegen.

‘Het zit anders dan je denkt’, zei dat inwendige stemmetje weer. Soms leek het of je geïrriteerd naar mij keek en voelde ik me een last. Dan voelde ik me onbenullig en klein. Soms vermoedde ik dat je mijn wanhoop van mijn gezicht kon aflezen. Verdomme Angelique, ik was zo verliefd op jou en wist dat het niets kon worden. Je zou uit mijn leven verdwijnen zonder dat je daar ooit echt in was geweest. Zo zag ik het. Tot op een middag alles veranderde.

Ik was net tegenover jou gaan zitten en wilde eerder weggaan dan normaal. Je keek mij strak aan glimlachte naar me en zei onverwacht: ‘Ik blijf tot zes uur, tot hoelang blijf jij?’

Ik snapte je niet en zonder nadenken antwoordde ik dat ik juist eerder wilde weggaan.

Voor een kort moment leek het alsof je mij teleurgesteld aankeek voor je zei:

‘Oh, het hoeft niet, als je niet wil.’

Ik keek je aan alsof ik dacht je dan te begrijpen. Ik snapte niets van jouw woorden. Was het een uitnodiging? Waarom? Waarvoor? Wat wilde je? Begreep ik je verkeerd? Het kon toch niet zijn dat je iets van mij wilde. Ik wilde je dat vragen maar wist dat dit niet kon. Al die collega’s zouden er onmiddellijk iets achter hebben gezocht en ik nam aan dat jij dat niet wenste. Ik keek je strak in je ogen, hoopte daar iets te zien waardoor ik je zou begrijpen. Misschien zocht ik er iets achter wat jij niet had bedoeld. Ik ging niet weg zoals ik van plan was, bleef en wachtte af in de hoop dat je later duidelijker zou zijn. Het duurde een eeuwigheid voor iedereen was vertrokken en wij alleen waren. Ik wilde je vragen wat je had bedoeld toen de telefoon ging die jij opnam. Ik baalde en hoopte dat het stuk onbenul die tegen zessen nog belde snel klaar zou zijn. Het ging anders. Het was een vriend van jou. Ik hoorde het gesprek dat je met hem voerde. Hij was het weekend bij je geweest en had zijn kwasten bij jou laten liggen. Ik voelde me meer door mezelf dan door jou belazerd. Waarom had ik ook verwachtingen gehad. Wat had ik gedacht.

Ik bleef nog een tijdje zitten in de hoop dat het gesprek snel afgelopen was, maar merkte dat dit niet het geval zou zijn. Ik stond op, zei je gedag en liep weg. Ik vroeg me af of jij dit in scène had gezet? Wilde je mij duidelijk maken dat je iemand had. Of had je een weddenschap afgesloten of zoiets. Iedereen was wel heel lang gebleven. Ik liep ook als een idioot om je heen te draaien.

Wist je heel goed dat ik verliefd op je was?

Was het geen toeval dat die gast belde?

Of wel?

Waarom was ik jaloers? Ik wist toch dat je iemand had. Wat had ik verwacht?

Op de tramhalte stond ik te piekeren en zag zo de een na de andere tram voorbij gaan. Wat wilde ik? Wachtte ik op jou? Waarom? Ik kwam er niet uit, voelde me stupide. Na een aantal minuten zag ik jou de hoek omkomen. Ik wist dat jij met de tram in de andere richting moest. Ik kon gewoon met je mee gaan, dacht ik, net doen alsof ik ook naar de Bijlmer moest. Ik stond dan wel aan de verkeerde kant. Ik wilde oversteken en jou aanschieten over wat je had bedoeld, maar wachtte af. Je ging tegenover mij staan en keek mij grinnikend aan. Ik zag de spot in je ogen en op je gezicht.

‘Zo jongen, sta jij even lekker lang op de tram te wachten.’

Ik voelde me een totale idioot. Een schooljongen die door de juf op zijn nummer wordt gezet. Je was zwanger en had vast een relatie, was dat zo moeilijk te begrijpen. Had ik het niet min of meer uitgelokt als jij een grap met mij had willen uithalen. Ik wist dat dit zo was, maar voelde me daar niet beter mee. Ik voelde me genomen. Tot ’s avonds heel laat dwaalde ik door de stad. Ik had geen zin om naar huis te gaan. ’s Nachts deed ik geen oog dicht. Ik was nog even verliefd op je als daarvoor maar vond je ook gemeen.

De volgende dag was vrijdag en dat zou de laatste dag zijn dat ik bij het bedrijf zou werken. Zo had ik me dat voorgenomen. Daar op die tramhalte, wachtend op de tram terwijl ik jou tegenover mij zag staan grijnzen. Wat had ik op dat moment het schurft aan jou. Wat vond ik je een loeder. Dat vond ik je de dag daarna nog steeds en besloot zover ik kon uit jouw buurt te blijven. Ik zat amper koffie te drinken toen een collega plotseling tegenover mij ging zitten en vroeg: ‘Zo, ben jij nu ook Jehova’s getuige geworden.’

Ik dacht echt dat hij getikt was. Ik snapte er niets van, maar begreep dat het iets met jou te maken had. Het had iets met gisteren te maken. Maar wat? Wat bedoelde hij. Ik hield mij gezicht strak, keek hem aan of hij gek was en antwoordde onverschillig:

‘Ja hoor, vast wel.’

Ik zag jou kijken. Ik negeerde jouw blikken. Je moest om hem of om mij lachen. Waarschijnlijk om mij, dacht ik. Ik voelde me gisteren

goed te grazen genomen door je. Deed alsof dit mij niets kon schelen. Was ik het lachertje? Wat dan nog. Ik wist dat dit de laatste dag was dat ik hier bleef. Wat mij betrof zouden ze collectief in lachen uitbarsten. Wat kon het me schelen. Ik was verliefd, dus een sukkel. Als ze daar om moesten lachen dan deden ze dat maar. In werkelijkheid was ik niet zo rustig. Ik had niet willen komen. Ik had op straat in twijfel gestaan en was bijna terug naar huis gegaan. Ik wist dat het een kwelling ging worden om jou vandaag te zien. Ik voelde me door jou voor aap gezet, was dat wellicht ook. Ik had weinig zin om giechelende collega's te moeten zien. Het viel mee. Er was helemaal niemand die grijnsde. Enkel die ene gast met die rare opmerking. Maar hij maakte vaker rare opmerkingen. Dus? Misschien sloeg het nergens op. Toch was ik blij toen ik mijn koffie op had en boven was. Het lot besloot anders. Er was een probleem met de office computer. Met geen mogelijkheid kreeg ik het kring aan de gang. Wat ik de dag daarvoor nog als een geschenk uit de hemel had gezien was nu mijn nachtmerrie. De monteur kon niet eerder komen dan laat in de middag en zo moest ik de hele dag beneden naast jou zitten. Het was de enige plek die vrij was. Uiterlijk trachtte ik zo onverschillig mogelijk over te komen. Voor geen moment wilde ik uit mijn rol vallen. Ik was gereserveerd en stil naar jou toe. Ik zag je af en toe onbegrijpend naar me kijken en was blij dat ik naast en niet tegenover je zat. Zo kon ik je blikken ontwijken. De dag sleepte zich voort, er scheen geen eind aan te komen. Het leek af en toe of iemand stiekem ieder uur de klok weer met een uur terugdraaide om zo de dag een eeuwige marteling te laten zijn. Diverse keren keek je naar mij en het leek alsof je niet begreep waarom ik je bleef ontwijken. Je leek anders dan de dagen daarvoor. Of dacht ik dat, omdat ik mezelf wilde wijsmaken dat er iets was wat ik niet wist. Dat ik iets verkeerd had begrepen. Had ik me de dag daarvoor niet een beetje te snel op mijn teentjes getrapt gevoeld. Ik schudde dit idee van me af. Begreep dat dit voortkwam uit mijn wens dat het zo was. Ik bleef koeltjes tegen jou, gaf je kortaf antwoord als je me wat vroeg. Die gast met zijn kwasten bleef mijn geest beheersen. Maar nog meer jouw spottend klinkende woorden.

Ik zag dat je niet snapte wat er was. Aan het eind van de middag was je mij duidelijk zat, je keek even vernietigend naar mij, stond abrupt op, pakte je tas en liep met grote passen van de afdeling af zonder iets te zeggen. Ik zag de deur achter je dichtvallen en haalde opgelucht adem. Het was over, het was voorbij. Ik zou je nooit meer zien. Ik wilde je ook nooit meer zien, dacht ik. De opluchting duurde maar enkele seconden, maakte plaats voor paniek.

Waarom gedroeg ik me zo kinderachtig jaloers. Ik wist toch dat er een ander was. Had ik me niet belachelijk gedragen de hele dag. Het kon toch zijn dat alles anders in elkaar zat dan ik door mijn stomme gekwetstheid aannam. Ik voelde een golf van paniek over me heenkomen. Snel sprong ik op en rende even later de trappen af in de hoop je nog in de garderobe te treffen. Daar was je niet meer. De paniek werd groter.

Was ik te laat?

Had ik te lang zitten treuzelen?

Was je het gebouw al uit?

Zou ik je nog inhalen?

Welke richting was je opgegaan?

Zou ik je nog zien?

Wat was ik ook een zak. Dat kleutergedrag ook. Wat voor reden had ik om zo jaloers te zijn. Wat voor reden had jij om mij nog te willen zien na de rotmanier waarop ik je de hele dag had afgepoeierd. Ik snelde het gebouw uit. Mijn paniek verminderde toen ik jou halverwege de straat zag lopen. Ik rende achter je aan. Vlak voor ik bij je was bleef je even staan en keek om, je zag mij en wachtte glimlachend op me. Ik was opgelucht dat je niet kwaad was. Je deed alsof er niets was gebeurd en vroeg waar ik heen ging om uitbetaald te worden. Voor ik antwoordde stelde jij voor om samen naar de vestiging op het Leidseplein te gaan. Ik vond alles prima, was blij dat je mij mijn stomme gedrag niet aanrekende. Dat je op me had gewacht. Dat je mij nog aardig vond. Terwijl we naar de tramhalte liepen praatte jij bijna aan een stuk door over alles en nog wat, waarvan ik niet meer weet wat het was. Ik was blij dat jij zoveel te vertellen had want ik was nog steeds in verwarring, wist niet wat ik

moest zeggen. Ik was opgelucht dat je niet kwaad was. Aan de andere kant wist ik niet wat ik nu moest. Ik begreep niet wat jij wilde? Je had toch een vriend. Waarom stelde je voor om samen naar Randstad te gaan. Of zocht ik er gewoon teveel achter. Wat is er op tegen om samen met een ander je geld te gaan halen. Wel zo prettig. Kan je op weg daarheen nog wat kletsen. Zat het probleem niet volledig bij mij. Ook gisteren. Ik wist dat ik verliefd op jou was maar dat betekende niet dat jij dat ook wist. Shit, dacht ik, waarom moest dit gebeuren. Waarom had ik niet verliefd kunnen worden op iemand anders. Iemand die geen vriend had, die niet zwanger was. Het bleef maar spoken in mijn hoofd.

Weer dacht ik: het kan allemaal anders zijn dan je denkt. Waarom had ik vandaag door de manier zoals ik je had behandeld teleurstelling bij je gezien. Of had ik dit verkeerd gezien? Je had het duidelijk niet leuk gevonden dat ik je had genegeerd. Wat wist ik eigenlijk van je? Niets, realiseerde ik me. Kon het niet zijn dat je per ongeluk zwanger was geraakt van een vriend waar je enkel een weekend mee was uitgeweest. Die schilder was ook een weekend bij je geweest. Hij was dus niet echt een vriend met wie je samenwoonde. Had je wel een vaste vriend, of had je die helemaal niet.

De tram kwam vrij snel en we konden ons er nog net in wurmen. Op elkaar gepakt voelde ik jou dicht tegen mij aan en genoot van dat moment. De rit duurde me te kort. Het waren maar een paar haltes. We stapten uit en ik liep als een kind achter je aan naar het gebouw waar Randstad zat. Ik las verbazing in de ogen van de twee vrouwen die achter de balie zaten toen wij binnenkwamen. Alsof wij in tijd verdwaalde wezens uit een ander melkwegstelsel waren. Misschien hadden ze wel een beetje gelijk. Twee verdwaalde zielen, jij met je zigeunerachtige lange zwarte haren, je bloemetjes jurk tot bijna aan de grond en ik met mijn lange haar, afgetrapte gympies en tot op de draad toe versleten jeans. Twee hippies, die rechtstreeks uit de jaren zestig leken te komen. Het kon ook zijn dat mijn afkeer van het gebouw en de supermarktmuziek die aanstond zo zichtbaar op mijn gezicht te lezen stond dat ze daarom vreemd naar ons keken. Ik

voelde me misplaatst en wilde hier zo snel mogelijk weg. Jij raakte met een van die vrouwen in gesprek terwijl ik werd uitbetaald. Ik dacht dat jij nog wilde blijven, nog verder wilde praten met die vrouwen en nam afscheid, of wilde dat doen.

‘Hè jongen, wacht nou toch even op me.’

Verrast bleef ik bij de deur staan. Ik was echt verbaasd met jouw woorden. Wat wilde je? Je stem klonk bijna smekend. Snel beëindigde jij het gesprek, liet je uitbetalen en kwam mijn richting op. Ik wist niet wat ik moest Angelique, wat was ik stom, ik wilde voorstellen om ergens iets te gaan drinken maar deed het niet. Ik was volledig in de war.

We liepen terug in de richting van de tramhalte. In plaats van je te vragen ergens naar toe te gaan had ik het over die twee vrouwen en hoe die naar ons hadden gekeken. Jij grinnikte en bevestigde mijn gevoel. Je vond het grappig dat wij duidelijk een raar stel in hun ogen waren geweest. Het was jou dus ook opgevallen. Op dat moment wilde ik je vragen om ergens heen te gaan maar dacht weer aan die vriend die thuis op je zou zitten wachten. Iedere keer als ik naar je buik keek kreeg ik inwendig een koude douche. Wat voor zin had het om jou te vragen. Dat was vragen om die douche in werkelijkheid. Jij zou naar je vriend gaan en ik zou het weekend afwachten tot ik maandagochtend naar het werk kon om je weer te zien. In tegenstelling tot wat ik me eerder had voorgenomen wist ik maandag terug te komen.

Wat was ik de hele dag een rund geweest. En wat was ik blij dat je dit blijkbaar was vergeten. Ik had je dropjes niet eens willen aannemen en voelde me nu een klootzak. Ik ook met mijn stomme jaloezie. We waren terug op de tramhalte toen jij onverwacht vroeg of ik wel goed voor mezelf zorgde. Ik wist eerst niet of ik dit goed had verstaan. Dit had nog nooit iemand aan mij gevraagd. Ik wist niet wat ik moest denken. Bestond die vriend van jou alleen maar in mijn geest? Maar ik kon je zwangerschap niet wegdenken. Aan de andere kant klonken je woorden gemeend. Geef je om mij, vroeg ik me af. Of zijn het moederlijke gevoelens die je voor mij hebt? Ik wist het niet en zei niets. Jij praatte ondertussen verder en vertelde

over schulden die je had. Verbaasd vroeg ik of je vriend geen baan had.

‘Ja’, zei je twijfelend om er bijna direct aan toe te voegen:

‘Ik heb helemaal geen vriend... Waarom denk je dat?’

Onbeholpen richtte ik mijn blik op je buik. Je begreep me voor ik het onhandig uitlegde. Je keek me aan, je stem klonk triest.

‘Ja, dat denkt iedereen meteen maar.

Nee jongen, ik heb helemaal geen man of vriend, ik sta er mooi alleen voor!’

Je woorden klonken mij als gezang in mijn oren, het was dus echt anders dan ik dacht. Al mijn gevoelens die ik had lopen binnen houden vochten met elkaar om als eerst tegen je te worden geuit. Zonder dat ik het kon stoppen kwamen de woorden achter elkaar naar buiten. Mijn verstand kon ze niet langer tegenhouden. Ik weet dat ik tegen je zei dat je er niet alleen voor hoefde te staan als je dat niet wilde. Dat ik verliefd op je was vanaf de dag dat ik je had leren kennen. Ik weet dat mensen om ons heen plotseling zwegen en naar ons keken. Het kon me niet schelen. Ik liet je weten dat ik vanaf de dag dat ik jou had leren kennen bijna niet had kunnen eten of slapen. Ik had zoveel meer willen zeggen maar jij brak me abrupt af.

‘Daar hoef jij je toch niet beroerd mee te voelen.’

Er klonk verbazing in je stem. Ik keek verward naar je, begreep je niet. Je had toch de deur open gezet? Waarom knalde je die weer dicht. Daar was die koude douche. Alle woorden, alle zinnen die ik tegen je had willen zeggen: hoe ik me voelde, hoe verliefd ik op je was, dat ik bij je wilde zijn, dat je alles voor mij betekende, dat ik de vader van je kind wilde zijn, dat ik geen oog dicht deed sinds ik jou had ontmoet, het was allemaal plotseling weg. Mijn verstand was terug en dwong me tot zwijgen, joeg de emoties terug hun hokken in.

Idioot dacht ik, wat doe je, je was bijna op je knieën gegaan om haar te huwelijk te vragen.

Wat mankeer je halve gare.

Wat ben je aan het doen, bulderde mijn verstand tegen me.

Houd je bek, ga niet verder, ze sneed je niet voor niets de weg af.

Ze wil je een echte koude douche besparen.

Ik voelde me ellendig en wist niet wat ik moest denken. Ik wilde het er niet bij laten en verder met je praten maar kon het niet. De tram kwam, we stapten in en tijdens de rit zwegen we allebei. Bij de halte waar jij uitstapte wilde ik dit ook doen maar deed het niet. Ik bleef vastgeplakt zitten op het bankje om me even later een oetlul te voelen. Ik keek toe hoe jij uitstapte, zag de deuren achter je dichtgaan en wist me een sukkel. Zonder me te beseffen waar dat was, liet ik me door de tram naar het eindpunt brengen. Daar liep ik een tijd te dwalen. Het duurde bijna een uur voor ik ergens iets zag waardoor ik wist waar ik was. Ik zat daar nog lange tijd ergens op een plein voor ik besloot lopend naar huis te gaan.

In het weekend wist ik niet meer zo zeker of jij mij een afgang had willen besparen en vroeg me af waarom ik het zo snel had opgegeven. Waarom had ik me meteen door jou laten stoppen. Waarom had ik daarna zo stom blijven zwijgen. Maar alles wat ik wilde zeggen was in mijn strot blijven vastzitten. Waarom was ik niet samen met jou uitgestapt dan had ik verder met je kunnen praten. Waarom had ik je gewoon laten wegglopen en niets gedaan op juist dat moment waarvan ik dacht dat dit nooit had kunnen komen. Ik voelde me een kluns. In het weekend voelde ik me zo stom dat het niet veel scheelde of ik had maandag niet durven komen. Ik had me wel heel snel uit het veld laten slaan om daarna niets meer te zeggen. Wat een eikel moest ik in jouw ogen zijn. Wat een klungelaar. Als ik er over nadacht brak het zweet me uit. Angstzweet. Ik durfde je bijna niet meer onder ogen te komen. Toch ging ik uiteindelijk wel. Ik zou pas echt een eikel zijn als ik wegbleef. Je had gezegd geen vriend te hebben, het was dus anders dan ik constant had gedacht. Moest ik het dan opgeven omdat ik die stomme emoties voor een moment niet onder controle had gehad? Het klonk mij achteraf ook volkomen idioot in mijn oren, al wist ik dat ik het meende. Ik kon me voorstellen dat ik je er mee had overvallen. Dat had ik mijzelf eigenlijk ook. Wat had ik staan uitkramen. Jij had mijn woorden niet zien aankomen zodat je negatief had gereageerd. Maar was dat zo?

Je was meer verbaasd geweest. Hoe dan ook, je wist nu hoe ik over jou dacht, wat ik voor jou voelde en had het weekend over mijn woorden kunnen nadenken. Maar dat je dat had gedaan maakte het mij niet makkelijker. Dat hoefde niet te betekenen dat je daarom positief over mij dacht. Je vond mij misschien een totale idioot en zou zo gauw ik binnen kwam mij met mijn woorden confronteren en vragen of ik geschift was.

‘Ben jij gek of zo?’

Je stem zou hard en meedogenloos klinken. Ik zou in elkaar krimpen en willen wegkruipen onder een bureau terwijl ik jou zou horen vervolgen:

‘Die jongen stond me daar een emotioneel verhaal op te hangen.

Jullie hadden erbij moeten zijn.

Ik dacht echt dat hij gestoord was....

Een onvervalst huwelijksaanzoek, dat was het...

Dat je dit soort vandaag de dag nog vrij hebt rondlopen...

Oh Julia... Oh Julia...

Ik hoefde er niet alleen voor te staan, stond hij te jammeren...

Oh ik ben zo verliefd op je...

Ik hou zoveel van jou....

Oh Angelique, oh Angelique...

Ik doe geen oog meer dicht sinds ik jou ken.

Ik kan geen hap eten binnenkrijgen...

Ik wil bij je zijn, voor altijd, samen met jouw kind...

Kunnen jullie je dat voorstellen.

We kennen elkaar niet eens.

Wat een rare goof...’

Zou ik nog onder dat bureau tevoorschijn durven komen na op die manier te zijn afgemaakt?

Met angst in mijn hart bleef ik bij de hoek van de straat staan en keerde bijna om. Wat als dit echt zou gebeuren. Ik was ook raar, dacht ik. Ze is zwanger, mafketel. Wat de reden ook is waarom ze zei wat ze zei, er moet toch een vriend zijn of zijn geweest. Dat weet je ook, je hebt die student over hem horen vertellen. Hij kwam haar altijd halen met die auto. Langzaam liep ik de straat in. Stapje voor

stapje naderde ik het gebouw. Met een bonkend hart liep ik naar binnen. De trap naar boven werd een marteling. Hoelang het duurde voor ik de deur naar de afdeling opende om direct jou te zien zitten zal ik je besparen. Ik trilde van de zenuwen en was op alles voorbereid. Ik verwachtte meteen jou te zien maar je zat er niet. Nerveus stapte ik de afdeling op en ging aan het bureau schuin tegenover dat van jou zitten. Ik zag dat je er echt niet was. Je bureau was nog opgeruimd. Gespannen keek ik om me heen, treuzelde nog meer met koffie drinken dan normaal en wachtte af. Had jij je later die vrijdag soms ook stom gevoeld. Stond jij op dit moment, net als ik even daarvoor te overwegen of je niet beter terug naar huis kon gaan. Of was je gewoon thuis gebleven. Wat was de reden dat je er nog niet was. Je kon je natuurlijk verslapen hebben maar ik had het gevoel dat het iets met mijn woorden van vrijdag te maken had. Of wilde ik dat graag zo zien. Hoopte ik dat. Dan maakte ik misschien toch een kans. Minuten verstreken en ik vroeg me af wat ik verder moest toen ik de deur achter mij open hoorde gaan. Ik voelde dat jij het was. Ik voelde jouw ogen in mijn rug. Hoorde je stem voor ik je zag. Er klonk een lichte trilling in je stem. Of dacht ik dat. Ik voelde hoe gespannen jij was. Of was het mijn eigen spanning die ik voelde. Je ging zitten en keek me direct aan. Ik probeerde in je ogen te lezen wat je dacht maar dat lukte niet. Je keek vrolijk, het leek of je opgelucht was. Had jij verwacht dat ik niet was gekomen.

Nadat ik wist dat je er was ging ik naar boven om aan het werk te gaan. In de loop van de dag hoopte ik je ergens in een van de gangen van het gebouw tegen te komen. Pas tegen de middag had ik geluk en kwam ik je tegen. Ik wilde met je praten en stelde voor om met de pauze ergens heen te gaan. Dat kon niet, zei je, je moest boodschappen doen. Wel vond je het leuk als ik samen met je met pauze ging. Opgelucht dat ik niet was afgepoeierd ging ik terug naar boven en aan het werk. Ik hoopte dat we konden praten tijdens dat boodschappen doen.

Het zou anders gaan dan ik hoopte. Jij praatte bijna aan een stuk door en snoerde mij keer op keer de mond als ik het over die vrijdag wilde hebben. Jij wilde het daar niet over hebben en viel mij meteen

in de reden als ik in die richting iets probeerde te zeggen. Veel tijd kreeg ik ook niet om met je te praten. Je liep met grote passen over de markt en ik volgde je. Ik probeerde het toch keer op keer opnieuw tot jij het heel definitief afkapte.

‘Het kan niets worden jongen, ik heb mijn vriend!’

Je keek mij doordringend aan. Hier moest ik het mee doen. Weer was het mijn verstand dat hardop schreeuwde: moet ze nog duidelijker zijn! Laat het erbij!

Laat je niet afschepen, brulde mijn gevoel daar tegen in.

Ik wilde vragen waarom je die vrijdag iets anders had gezegd en wat ik nu moest geloven, maar we waren al bij het gebouw terug en jij liep snel voor mij uit naar binnen. Was je geschrokken van mijn liefdesverklaring op die tramhalte en wist je niet wat je met mij moest. Was je relatie helemaal niet stuk of hoopte je die te herstellen. Had je die vrijdagmiddag gezegd geen vriend te hebben omdat je het op dat moment zo voelde? Of was ik te snel voor je gegaan?

‘Het kan niets worden jongen, ik heb mijn vriend’, klonken jouw woorden na in mijn hoofd.

Dat klonk logisch. Ik wilde het er bij laten maar er bleef me iets dwarszitten. Waarom had je stem zo vreemd geklonken toen ik vrijdagmiddag weg wilde gaan.

‘He jongen wacht nou toch even op me’

Het had bijna wanhopig geklonken. Had ik dit verkeerd gehoord? Ik dacht het niet. Ook die twee vrouwen hadden elkaar aangekeken met een blik van verstandhouding. Of had ik dat zo willen zien. Hoe en waar konden we met elkaar praten. Je had me laten weten geen tijd te hebben. Wilde mij niet buiten het werk ergens ontmoeten. Ik probeerde te communiceren maar jij kapte iedere poging bij voorbaat af. Wat verwachtte ik ook, dacht ik, dat jij gezellig met mij in de kroeg een biertje ging drinken terwijl je zwanger was. Maar wat dan, hoe dan verder? Op het werk kon ik niets tegen je zeggen met iedereen erbij. Hoe kon ik je bereiken om je duidelijk te maken dat ik meende wat ik vrijdag tegen je had gezegd. Dat ik echt heel verliefd op je was. Dat ik met je wilde samenwonen. Dat je er niet

alleen voor hoofde te staan. Dat ik bij je bevalling wilde zijn. Dat je mijn hand tot moes mocht knijpen als dat de pijn dragelijker kon maken. Het klonk idioot, dat wist ik wel, maar het was wat ik wilde, het was hoe ik me voelde.

Ze heeft haar vriend, dat zegt ze je toch, liet mijn verstand me weten en ik keerde terug op aarde. Maar die had ze vrijdag niet, wierp mijn gevoel tegen. Wat was het nu, vroeg ik me af en verloor me in verwarring. Ik wilde nadenken, moest nadenken, nam boven bij de deur van de afdeling afscheid en ging opnieuw naar buiten. Ik hoopte dat ik het zou begrijpen als ik buiten was. Het lukte niet. Ik begreep je niet. Realiseerde me dat ik het niet kon begrijpen. Ik wist te weinig om het te begrijpen. En alles was tegenstrijdig. Toen ik een uur later terugkwam voelde ik me nog net zo verward als daarvoor. Ik zette mezelf op de automatische piloot en ging verder met mijn werk.

Het leek me verstandig om niet meteen naar jou toe te gaan. Pas laat in de middag deed ik dat. Ik begreep dat er iets mis was toen ik de afdeling opkwam en jou woedend naar mij zag kijken.

‘Er is voor je gebeld en ze kwamen mij vragen of ik wist waar jij was’, siste je mij toe.

Je was woest. Echt furieus.

Stom als ik was vroeg ik je wie er had gebeld.

‘Hoe moet ik dat weten!’

Je spooeg die woorden bijna in mijn gezicht. Abrupt draaide je je hierna om en maakte zo duidelijk dat ik niet langer voor je bestond. Ik begreep je woede niet. Ik keek hulpeloos naar je. Ik kon niets doen om je te vermurwen en sloop weg. Ik voelde je ogen in mijn rug als vlijmscherp geslepen messen en wist me dood.

Dit is een preview van het boek 'Een nimmer verzonden brief'.

Als u het volledige boek wilt lezen: stuur een mail via contact@vermistekaters.nl waarin u aangeeft via welk e-mailadres u het boek wenst te ontvangen en in welk formaat.

Het is beschikbaar in epub en pdf.

Ik ben in Amsterdam geboren en in 2003 verhuisd naar de Zaanstreek. In 2009 heb ik het boek ‘Help, Pieter is weg’ geschreven. Een boek dat ik liever nooit had geschreven. Het niet weten wat er met je dier is gebeurd blijft aan je vreten. Het boek is goed ontvangen en is inmiddels al meer dan 25 duizend keer gedownload.

Eind jaren negentig heb ik het boek ‘Huurverhoging weigeren’ geschreven en in eigen beheer uitgegeven. Dit wordt momenteel nog regelmatig tweedehands aangeboden. Er staan o.a. voorbeeldbrieven in en uitleg om een simpele enquête te houden.

Twee romans schreef ik in de jaren tachtig maar hebben toen het stadium van boek niet bereikt. Mijn schrijven bleef beperkt tot plots, krabbels en kladjes die ik in een bananendoos bewaarde. In 2006 ben ik wegens ziekte afgekeurd en begonnen om alles te herschrijven en digitaliseren.

Mijn voornemen om opnieuw in eigen beheer werk uit te brengen werd doorkruist door de vermissing van Piet en niet veel later ook mijn pleegkat Bink. Vanaf 2010 heb ik de draad weer opgepakt en meerdere bundels gedichten/gedachten herschreven en bewerkt. De compilatiebundel ‘Oud en vers’ uit 2013 is hieruit samengesteld en medio 2014 al meer dan tweeduizend keer gedownload.

Naast vijf nieuwe bundels heb ik recentelijk de roman ‘Een nimmer verzonden brief’ uit de jaren tachtig aangepast en herschreven. Deze is eveneens te downloaden en is de eerste van een trilogie.

De eerste versie van Een nimmer verzonden brief is in 1979/80 geschreven.